

MAŇA

54

Rozhovor s Vierkou Šmídovou

Novinky z rodinky

Rodinný výlet

SLOVO NA ÚVOD

Sú to iné Vianoce, ako sme čakali. Je to iný záver roka, než v aký sme dúfali. Po optimistickom lete prišiel ešte tvrdší boj. A hoci sme si mysleli, že to najhoršie už máme za sebou, teraz to už nemôžeme tvrdiť s takou istotou.

Napriek tomu – rodinné putá pretrvávajú. Solidarita narastá. A hoci osobné stretnutia kvôli bezpečnosti seba i iných čo najviac obmedzujeme, predsa nám zostávajú možnosti, ako sa kontaktovať.

Jednou z nich je i naša Maňa. Obzrieme sa v nej za všetkým tým, čo sme zažili počas uplynulého takmer polročného obdobia. Stihli sme ísť na rodinný výlet. Stráviť príjemné dovolenky v krásnych slovenských lokalitách. Obrobiť svoje záhrady i naštartovať nový školský rok.

Zdá sa vám byť toho málo? Tak si prečítajte nasledujúci úryvok z románu Tamery Alexanderovej Prísaha:

„Cítite sa starý, kapitán, ale v skutočnosti ste na vrchole síl. Som si istá, že tie najlepšie roky vás ešte len čakajú.“

„A to viete odkiaľ, sestra?“

„Poznáte Pána Ježiša, kapitán?“

„Áno, sestra, poznám. A som za to veľmi vďačný.“

„Tých, čo sú v Kristovi Ježišovi, to najlepšie vždy ešte len čaká. Verte mi.“

Áno, to najlepšie je ešte stále len pred nami. Nezabúdajme na to. A to ani v týchto navonok bežutešných dňoch.

Petra Humajová

NOVINKY Z RODINKY

Od augusta bývajú manželia Zuzana a Martin Chudí v novom trojizbovom byte v Bratislave. Nachádza sa v mestskej časti Dúbravka.

V sobotu 1. augusta sa uskutočnil už 29. ročník nášho rodinného výletu. Keďže kvôli koronakríze nebolo možné navštevovať interiéry vo väčších počtoch, pohybovali sme sa hlavne v exteriéroch. Navštívili sme arborétum v Tesárskych Mlyňanoch, hvezdáreň v Leviciach, tajch v Novej Bani i kamenné more vo Vyhniach.

Rodina Zuzany a Andreja Humajovcov trávila v auguste dovolenku na chate Korchan na Ľysuciach. Koncom mesiaca sa zašla okúpať do Stúrova.

Výletné kroky sestier Martiny a Petry Humajovej viedli v auguste do Kláštora pod Znievom, kde vystúpili na kalváriu a pozreli si i miestne centrum s rôznymi pamätnými budovami. Víkendový pobyt strávili s kamarátmi Lenkou Modranovou a Róbertom Kováčikom v Hrabove v Ružomberku a navštívili počas neho i Staré Hory, archeoskanzen Havránok, Dom naopak či Galériu ILUSIA v Liptovskom Mikuláši, kde si spravili zaujímavé iluzórne fotky. V polovici augusta prezili v tejto istej zostave predĺžený víkend v horskom hoteli Mních neďaleko Bobrovca. Užili si i plavbu loďou na Liptovskej Mare, výstup na Rio de Klin na Orave, turistiku k vodopádu neďaleko Bobrovca či prehliadku Parku miniatúr v Liptovskom Jáne.

Danka a Rasťo Petrášovci spolu so synmi Filipom a Davidom strávili v auguste niekoľko dní na východnom Slovensku. Navštívili tu Starú Ľubovňu, drevené kostoly v obci Bodružal a Hervartov, Bardejov, Svidník, Dukelský priesmyk, Medzilaborce, Humenné, Zemplínsku šíravu a Košice. Filip počas leta aj brigádoval – pracoval ako animátor v Bešeňovej.

Na východe Slovenska dovolenkovala i rodina Šutinská. Jej členovia Veronika, Martin, Matko a Marek sa ubytovali v Košiciach neďaleko námestia. Navštívili aj Domašu, Zemplínsku šíravu, Dukelský priesmyk, Bardejovské kúpele, Bardejov, Betliar a Dobšinskú ľadovú jaskyňu. Koncom leta sa za vybrali na Oravu, kde si užili jazdu na Oravskej lesnej železnici i výhľad na Oravskú priehradu od sochy Krista na Rio de Klin.

V sobotu 22. augusta sa Evka a Jozef Humajovci s dcérami Petrou a Martinou a starkou Fílkou Petrášovou vybrali na cesty. Najskôr sa vydali smerom na Detvu, kde navštívili bývalého prievidskeho pána dekana Vladimíra Slováka. Odtiaľ pokračovali do Rimavskej Soboty k Vierke a Alexandrovi Bohóovcom.

Koniec leta využil čerstvý osemdesiatnik Vladimír Mečiar na začínanie svojho nástupcu. Marek Florián sa jeho traktora pohotovo chopil a veríme, že bude spoľahlivým pokračovateľom poľnohospodárskej misie svojho starého otca.

Prvý septembrový víkend strávila Martina Humajová s kamarátkami na rozlúčke so slobodou Matky Stančíkovej. Spravili si výlet na Donovaly. Svadba Matky s jej snúbencom Tomášom Ištvanom sa konala 18. septembra a dievčatá sa na nej dobre zabavili.

Od septembra začala Dianka Humajová chodiť do škôlky. Spočiatku sa jej tam veľmi nepáčilo, ale situácia sa už zlepšuje. Jej brat Tomáško, ktorý je druhákom v športovej triede na ZŠ Sama Chalupku, odohral v tento mesiac svoj prvý priateľský hokejový zápas. Koncom septembra si pri príležitosti ôsmeho výročia svojej svadby dopriali rodičia Zuzka a Andrej wellness pobyt v Permone v Tatrách.

U Šutinských pribudol v rodine prvák – Marek začal navštevovať ZŠ v Nitrianskom Rudne. V škole sa mu veľmi páči, vraj je to tam oveľa lepšie ako v škôlke a úlohy na pondelok si s radosťou robí už v piatok, aby ich mal čo najskôr hotové. Okrem školy ho začali fascinovať i motorky, ktoré sú jeho novou záľubou.

na veci, ktoré by sa inak zrealizovať nedali – a podarilo sa. V utorok 24. novembra sa na hodinu literatúry ku šiestakom pripojil z Bratislavy pesničkár Miro Jilo a prezradil im všeličo o tom, ako on tvorí svoje vlastné texty. V nasledujúci deň sa u piatakov pohral s témou nonsensových básní. V stredu 2. decembra spravil žiakom piateho, šiesteho a deviateho ročníka online koncert a besedu český pesničkár Pavel Helan, ktorý sa na hodinu do Prievidze pripojil z Prahy. 9. a 14. decembra zas, keďže

ísť do múzea nebolo možné, piatokom túto tému online priblížil zamestnanec Hornonitrianskeho múzea v Prievidzi Ján Vingárik.

Mirka a Michal Šinkovci bývajú od novembra vo svojom novopostavenom dome v Nedožeroch-Brezanoch.

Silvii Petrášovej neubudlo práce ani v čase druhej vlny koronakrízy. Pomaly sa chystá na svadbu o svojím snúbencom Vladimírom Kovárom, ktorá by sa mala uskutočniť v januári.

Novembrová turistika viedla kroky Šutinských na Popradské pleso, Zamkovského chatu i Rainerovu útulňu, kde sa zhodou náhod stretli aj s „takmer menovcom“ Petra Petráša, tatranským chatárom a horským nosičom Petrom Petrasom.

V stredu 25. novembra získala Martina Humajová výnimočné ocenenie. Na základe pozitívnych hodnotení pacientov, ktorí počas tohto roka navštívili lekárňu, kde pracuje, získala titul TOP zamestnanec roka 2020 vo firme Dr. Max.

V predvečer Mikuláša, 5. decembra, sa u Alenky a Milana Humajovcov konala zabíjačka. Pri prácach im asistovali aj ich vnúčatá Dianka a Tomáš.

V tento istý deň obnovili Erika, Silvia a Peter Petrášovci svoju mikulášsku tradíciu a ako anjel, čert a Mikuláš navštívili nielen Maťka a Mareka Šutinských, ale i Filku Petrášovú. Z knihy hriechov jej vyčítali, že po nociach buntoší – ale darček i napriek tomu dostala.

V predvianočnom období si Floriánovci v Újezdě u Brna prerobili kuchyňu. U Danky a Rašťa Petrášovcov sa zas prerábala Filipova izba. S opravami im pomohol i Martin Šutinský st., ktorý dal do izby novú podlahu.

V pondelok 21. decembra sa Lýdia Mečiarová dožila okrúhleho životného jubilea – 70. narodenín. Ku gratulantom sa pripája i redakcia časopisu Maňa!

Petra Humajová

NAŠA MAMA JE CHODIACI ANJEL

Keď som sa dozvedela, že teta Lydka bude mať v decembri 70 rokov, hneď mi začalo víťať v hlave: „Ako to len v Mani osláviť?“ Vedela som, že jej skromnú povahu k rozhovoru len tak nepodnietim, skúšala som to už aj predtým. No čo sa nepodarilo s ňou, podarilo sa s jej dcérou. O svojej mame Lýdii Mečiarovej nám ochotne porozprávala najstaršia z jej dcér Vierka Šmídová.

Tvoja mamina sa narodila pred 70 rokmi. Co ti prezradila o svojom detstve?

Mama bola z detí najstaršia. Má ešte troch mladších súrodencov – brata a sestry dvojčičky. Detstvo mala pekné. Bývala v rodinnom dome na Pieskoch, doma mali psa. Jej mamina robila na družstve, pracovala pri malých prasiatkach. Otec bol rušňovodič. Hneď, ako končil ich dom, boli kol'ajnice a on tadiaľ chodieval, čiže si často aj kývali. Na návštevy chodili najmä do Poluvsia, kde mala mamina sesternice.

Čo vyštudovala?

Chodila na SPS – Strednú poľnohospodársko-technickú školu v Prievidzi. Hneď po maturite začala pracovať v Poľno produkte.

Na materskej dovolenke s nami dlho nezostala. Bola som najstaršia a pamätám si, že do škôlky som chodila už ako veľmi malá na šiestu ráno. Do roboty to mamina mala pešo ešte hodinu – a vtedy sa chodievalo len pešo. Čiže ak to mala stihnúť, už o trištvrte na šesť sme museli utekať z domu, keďže v práci musela byť o trištvrte na sedem. Ale všetko sme to nejako zvládli.

Potom ku mne do škôlky na Žabníku pribudla aj moja sestra Katka. No a Stanka – medzi nami je veľký, deväťročný vekový rozdiel. Tú sme už mali na starosti my.

Zostala tvoja mamina v Poľno produkte až do svojho dôchodku?

Nie. Hoci tam pracovala po celý život, ku koncu sa tam aj prepúšťalo, aj rôzne problémy boli... V tom období sa však už

začala starať o tetušku Marienku. Starala sa o ňu až do jej smrti, mohlo to byť aj zo osem rokov. Keď zomrel Lojzko, zostalo to na nej a tete Anke. Ona tam chodila cez týždeň a teta Anka cez víkendy.

Bola to služba, ktorú by nezvládol každý. Chodila tam dvakrát za deň za každého počasia. Ale aj doma mala svoje povinnosti... Teta Marienka bola na ňu potom už veľmi naviazaná, chcela, aby len ona prišla, nikto iný: „Nie, nie, Lydka, príď len ty, ty už vieš, ako ma máš zdvihnúť, tebe nemusím nič vysvetľovať...“ Mala ju rada. A mamička si s ňou zase vedela poradiť, hoci teta Maňa bola niekedy aj dosť tvrdohlavá. Mamička však vedela, ako na ňu ísť, vždy sa dohodli a nikdy medzi nimi neboli zvady.

Dobry vzťah sme všetci mali aj s Lojzkom. Boli sme denno-denne spolu a pamätám si, ako na nás vždy kričal s cigaretou v ruke: „Lydka! Cauté, herecky!“ Často sme sa navštevovali, aj s maminou veľmi dobre vychádzal.

Do dnešného dňa chodíme každý víkend na cintorín a na hrobe Lojzka a Marienky vždy zapálime sviečku. A keď tam aj nestihneme ísť cez víkend, viem, že mamina tam cez týždeň namiesto toho vždy zájde.

Ako sa mamina zoznámila s vaším ocinom? Spomínala vám to niekedy?

Podrobnosti nepoznám. Ale viem, že ocino patrila do partie chlapcov, ktorí jazdili na motorkách. Myslím si, že sa spoznali na nejakej zábave. A s ocinovou maminou, našou starkou, sa poznala aj z kostola.

Aký mali s tvójim ocinom

vzťah?

Ocino vždy riešil všetko za horúca. Mamina nie. Pri nej to bola vždy vec dohody. Povedala: „Raz budeš klamať a bude zlé.“ A my sme to rešpektovali a snažili sme sa ju nesklamovať.

Bola niekedy aj bitka, to by som klamala, keby som tvrdila, že nie, lebo sme navystrájali všeličo. Aj kláčať sme s Katkou ako deti museli, hlavne po našich škriepkach – každá pri svojej posteli. Chodila nás potom pozerat', či poriadne kláčíme, lebo keď sme si na zadok sadli, to už sa „nerátalo“.

No a Stanka... Tú už sme si vychovávali my dve na svoj obraz.

A čo dospelie? Ako ste s maminou vychádzali vtedy?

Chodili sme stále po vonku, na vatry, opekať si... Dostali sme

slaninu, chlieb, cibuľu a už nás nebolo. Chodievali sme aj na hudobné letá do Bojníc do amfiteátra a to bývalo v noci, chodievali sme domov o druhej... Ale boli sme partia a mama nám verila. Co sme povedali, muselo platiť – a potom bolo všetko v poriadku.

Vonku sme zvykli bývať dlho, aj do dvanástej, do jednej, do pol druhej v noci... Ale mamine to nikdy nevadilo, lebo na tej našej ulici sme boli viacerí vekovo tak narovnako. Sedávali sme pod našimi oknami. Mamina si síce išla ľahnúť, ale ten džavot stále vnímala, vedela, že sme tam, takže bola spokojná. A vtedy to nebolo také ako dnes, že existujú nejaké drogy, bezdomovci... V tomto sme mali úžasné detstvo. Naháňali sme sa, skákali gumu, švihadlo, hrali sme schovky... To už dnes pomaly ani nie je.

Keď som odchádzala na strednú školu, prišla k nám bývať i babka – mamina mama, takže nás v dome bolo ako maku. Ale s babkou mal veľmi pekný vzťah i ocko, on by za ňu dal aj neviem čo. A ona nám tiež v mnohých veciach pomohla, bola tiež taký dobráčisko ako naša mama. Napríklad aj mne neskôr už s deťmi veľmi pomohla. Ja som išla do roboty a ona sa o ne starala. A to isté robí teraz mamina už aj pre svoje pravnúča – Dominikinho Miloša.

Čiže s mamou vychádzate dobre i teraz v dospelosti, však?

Ano, samozrejme. Z detí som tu s ňou zostala len ja, ale vychádzame dobre. Aj môj manžel Jojo ju má veľmi rád a nedokáže jej nič odoprieť. Hovorí, že veď ona nikdy nikomu nespravila nič zlé. A ona naozaj aj všetky tie problémy, čo kedy v rodine boli, riešila skôr tak diplomaticky. Nikdy sa nepostavila na stranu toho alebo toho... Radšej počkala. A veľakrát sa ukázalo, že to bol dobrý postoj a že keby sa do niektorých vecí začala príliš „montovať“, mohlo by to priniesť ešte viac zla. Je to skutočne chodiaci anjel.

Ako sa zmierila s tým, že obe tvoje sestry žijú v zahraničí – Katka vo Francúzsku, Stanka v Taliansku?

Zvykla si. Ale zo začiatku to bolo ťažké nie len pre ňu, ale i pre

moje sestry. Katka išla do cudzieho sveta, nevedela reč, Marián chodil hrávať kade-tade a ona bola sama doma najprv s Katkou, potom aj s Karolínkou... A teraz tá rečová bariéra, fakt, že tam nikoho nepozná, stres... (Stane sa niečo? Nestane? Na koho sa obrátim?) A to aj mamička ťažko prežívala, tie začiatky, často si volali...

Ale či Katka, či Stanka, dôležité pri nich bolo, že ich manželstvá boli a stále sú vydarené. Stanka si s mužom rozumie, Katka takisto – čiže aj mamina bola spokojná, že sa im darí, že sú zdravé a to jej stačilo. Teraz je to už pre nás také prirodzené, hoci nám, samozrejme, chýbajú.

Katka teraz viac ako rok nebola doma, nedá sa. Mamina tam bola minulý rok, zobrali ju na dovolenku na prelome septembra a októbra. Týždeň bola u nich – bolo ešte teplo, chodili sa kúpať do mora, to sa jej veľmi rávalo. Potom išli smerom na sever – najskôr do Paríža a potom do Bretónska. Videla tam veľa pamiatok, hradov, zámkov, záhrad, bola pri oceáne... Vrátila sa odtiaľ s množstvom zážitkov.

K Stanke chodí skôr tak „pracovne“, pomôcť jej s deťmi. Ale keď je tam, nemusí variť – a jej veľmi chutí talianska kuchyňa, takže je veľmi spokojná. Chodí tam častejšie, lebo je to bližšie. A ocko tam tiež rád chodieval. Nikdy toľko nelietali lietadlom ako na staré kolená. Dokonca počas svojej prvej takejto spoločnej zahraničnej dovolenky stihli navštíviť aj Lurdy.

Začiatkom tohto roku bola mamička tiež v Taliansku – a tam už vtedy riadne prepukla epidémia, takže sa potom narýchlo vracali sem, boli v karanténe... Tu sa ešte respirátory ani nenesili, oni už s nimi chodili aj do obchodu a tak, lebo u nich to už bolo. Stanka tu potom aj s celou rodinou strávila tri mesiace, kým sa mohli vrátiť späť domov. To najhoršie teda prečkali tu.

Aké má teta Lydka záľuby?

Teraz asi najradšej lúšti krížovky. Kedysi sa aj rada bicyklovala, ale teraz už až tak nie. Stále ju však baví záhradka, skalka... Pri malom Miloškovi si zopakovala aj štrikovanie – uštrikovala mu deku. Veľmi rada tiež chodí na prechádzky so psom. Ale jej hlavnou záľubou sú určite vnúčatá – ona to s deťmi vie.

Čo si na nej najviac vážiš?

Neskutočnú dobrotu. A obdivujem ju, že je taká tolerantná. Ale to neobdivujem nielen ja, ale my všetky. Dobrota, láskavosť, trpezlivosť sú jej súčasťou. A my jej veľmi ďakujeme za všetko.

Ďakujem za rozhovor!

Petra Humajová
Foto: archív rodiny

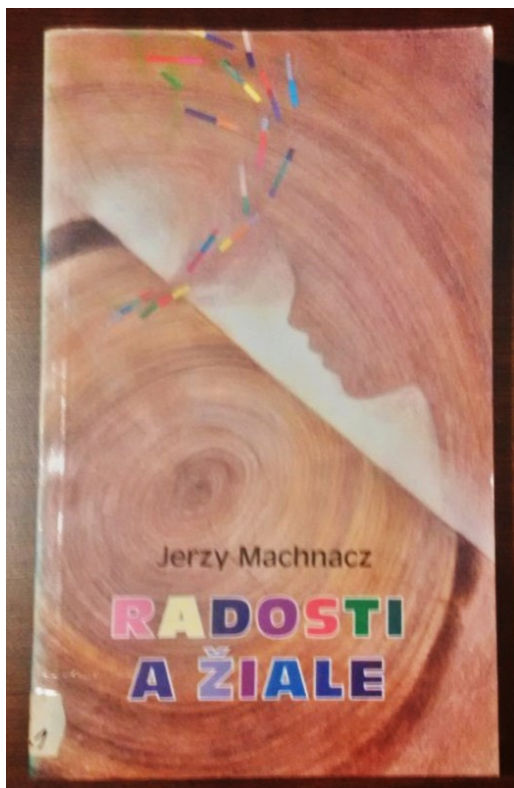
SMIEŠKO

Jedného dňa Pán Boh zatúžil stráviť niekoľko hodín so svojimi anjeli. Povedal o tom archanjelovi Gabrielovi, ktorý – ako je známe – je zodpovedný za masovokomunikačné prostriedky v nebi. Požiadal ho, aby informoval zástupy anjelov o mieste i čase stretnutia. Anjelom strážnym Pán Boh odovzdal – prostredníctvom archanjela Gabriela – osobitné požehnanie a srdečný pozdrav, lebo sa nemohli zúčastniť na tomto stretnutí, pretože musia po celý čas bdieť nad svojimi chránencami, predovšetkým nad deťmi.

V určenom čase sa na vyznačenom mieste ukázali všetky zástupy anjelov. Prekrásne, nádherné, zázračné je takéto stretnutie po rokoch. Anjeli, ktorí sa nevideli milión rokov, si mali navzájom veľa čo povedať. Čo je to však milión rokov pre anjela?! Samozrejme, chýbali anjeli strážni, ale ich neprítomnosť naznačovala Božiu lásku k ľuďom, ktorých Pán Boh nechce ani na chvíľu nechať bez svojej ochrany.

Nastalo mlčanie, lebo o chvíľu sa mal ukázať Pán Boh a niekoľkými slovami sa prihovoriť svojim anjelom.

Pán Boh vošiel cez brány raja. Všetkých anjelov sa zmocnila neopísateľná radosť: mladší z nich tancovali, starší spievali. Pán Boh sa usmieval a požehnal zhromaždených. Napokon zdvihol obe ruky, požiadal o chvíľu ticha. Stíchol spev i potlesk, ustal tanec. So zvedavosťou očakávali príhovor Pána Boha. No jeden z anjelov nedokázal ovládnuť svoju radosť a neustále sa smial. Jeho smiech bolo počuť po celom nebi. Anjeli, ktorí sa nachádzali nablízku, predĺženým slovom „tííichóóó“ ho prosili, aby prestal. Boli dokonca takí, čo ho chceli donútiť šťuchaním, nech sa utíši. Pán Boh sa usmieval, mlčal, čakal na chvíľu, keď sa anjel prestane smiať.

Ale anjel neprestával. Jeho strieborný smiech sa roznášal po celom nebi. Bol taký nákazlivý, že niekoľko anjelov si muselo zakryť svoje tváre krídlami. Nič to nepomohlo, lebo bolo počuť iba „hihi“ a „hoho“.

Pán Boh zavolať k sebe anjela, ktorý nedokázal ovládať svoj smiech a všetkých rozosmieval. Pohybom ruky požiadal zástupy anjelov, aby utvorili veľký kruh:

„Povedz mi, priateľ, z čoho sa tak tešíš?“

Smejúci sa anjel sa pokúsil odpovedať na otázku, ktorú mu dal Pán Boh.

„Vieš, Pane Bože, hihi! Ty si mocný, ty si nás stvoril, hoho! Z bázne k tebe máme padať na tvár, na kolenách chváliť tvoju veľkosť! Hihi! A ja, Pane Bože, ťa milujem. Cítim tvoju lásku ku mne, k nám, k ľuďom, k celému stvoreniu! Hihi! Som taký šťastný, radostný. Musím sa smiať! Hihi! Ó, Bože, ako ťa milujem! Hihi!“

Pán Boh sa úprimne usmial. Pritúlil si smejúceho sa anjela k hrudi.

„Mám úžasnú radosť z tvojej odpovede. Preto ak chceš, budem mať pre teba dve úlohy.“

„Chcem, len povedz, aké!“ odpovedal anjel a pozorne počúval, aké úlohy má pre neho Pán Boh.

„Ty oznámiš pastierom, ktorí sa starajú o veľké stádo, radostnú novinu o narodení môjho Syna. To je tvoja prvá úloha. Druhá úloha spočíva v tom, že pôjdeš k smutným, ustrašeným ľuďom, k ľuďom bez nádeje. Roznietiš v nich svetlo mojej lásky a radosti. Nakaz ich svojím smiechom! Nech vládne uprostred nich radosť a šťastie!“

Anjel vstal. Hlasom, ktorý sa mu chcel od prekypujúcich citov, hovoril:

„Pane Bože! Ďakujem ti za veľkú dôveru. Ďakujem ti, že budem môcť ľuďom zvestovať tvoju radosť.“

Pán Boh vstal, chytil anjela za ruku a povedal:

„Nečuduj sa, ak nedokážeš všetkých nakaziť svojou radosťou. Musíš sa ňou dostať k srdcu človeka. To nie je ľahké. Niektorí si to nebudú želať. Nepoddávaj sa, nevzdávaj sa! Moje požehnanie bude vždy s tebou.“

A od toho času ľudia nachádzajú vo chvíľach strachu i bolesti potechu v myšlienke na Pána Boha, na jeho lásku k nim. A keď v srdci človeka zavládne absolútne ticho, vtedy občas môže počuť strieborne znejúci smiech anjela.

(Z knihy Radosti a žiaľ od Jerzyho Machnacza)

TAJNIČKA

„Viera sa podobá informačným technológiám – väčšina z nás ani zďaleka nevyužíva...“ Pavel Kosorin

1.				6.										17.	
2.				9.							11.				
3.									4.						
4.				14.									13.		
5.				2.						8.					
6.			10.												
7.				1.									3.		
8.													16.		
9.			15.												
10.									7.			12.			

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17.

- Mestská časť Bratislavy, v ktorej si kúpili byt Zuzana a Martin Chudí – krstné meno čerstvej sedemdesiatničky v našej rodine.
- Čo sa nachádza v Tesárskych Mlyňanoch, ktoré sme navštívili počas rodinného výletu? – Oblasť Slovenska, kde by sme našli Rio de Klin.
- Sutinskí počas dovolenky navštívili aj ... ľadovú jaskyňu. – Krstné meno brata Filipa Petráša.
- Pol'nohospodársky nástroj, ktorý sa učil ovládať Marek Florián – vrch, na ktorý v rámci jesennej turistiky vystúpila rodina Sutinská.
- Priezvisko autora knihy Polícia v rukách mafie – priezvisko zamestnanca Hornonitrianskeho múzea, ktorý online viedol dve hodiny dejepisu u piatakov v piaristickej škole.
- Martina Humajová získala v novembri ocenenie TOP ... roka – skratka univerzity, na ktorej od októbra študuje Dominik Florián.
- Roderik Weissabel ml. mal 30. septembra 1. sväté ... – priezvisko jedného z pesničkárov, ktorý počas dištančného vzdelávania navštívil online hodiny Petry Humajovej.
- Jedna z obcí s dreveným kostolíkom, ktorú navštívili Petrášovci počas svojich letných potuliek – hotel Zerenpach sa nachádza v obci...
- Aký skanzen by sme našli vo Vydrove? – Priezvisko jedného zo svätcov, o ktorom pripravila Petra Humajová v spolupráci s pátrom Michalom Paluchom školskú rozhlasovú reláciu.
- Učebnica, v ktorej by sme našli text z Mane, sa volá Nový ... jazyk – opak muža.
Petra Humajová

OSEMSMEROVKA

Ide Dežo s Ančou z diskotéky a hovorí jej:

„Anča, tvoje zuby sú ako hviezdy.(osemsmerovka 4, 1, 6, 2, 4 písmená).“

Ň	E	R	A	I	T	S	I	Č	K	F	A	K	Č	E	I	R	P	O	L	H	U	P	M	
Č	E	M	B	A	L	I	S	T	A	I	A	I	O	L	S	E	R	K	O	A	A	T	A	
V	E	N	T	I	L	Á	C	I	A	L	V	C	C	K	Á	L	O	R	K	V	Á	V	Š	
I	E	I	N	A	V	O	N	Ó	T	Ú	Ž	C	K	K	L	T	O	B	K	R	K	O	Ľ	
D	A	Ú	Z	K	O	K	O	Ľ	A	J	K	A	Á	A	E	R	E	D	I	R	M	É	A	
E	K	A	V	Z	P	I	E	R	A	Č	Ň	V	A	N	Í	L	O	P	M	A	R	T	O	
O	Č	K	U	P	O	M	I	E	N	K	A	A	O	K	S	I	V	O	K	A	R	V	T	
T	A	R	K	R	E	M	E	Ň	A	I	C	Á	L	A	T	Š	N	I	O	D	O	V	U	
E	H	É	O	G	Á	G	O	R	A	A	K	N	I	Č	Y	T	T	D	R	C	A	A	R	
L	A	K	V	Ď	A	V	R	E	C	K	O	V	K	A	O	S	L	Ž	I	R	L	K	B	
E	Ť	S	O	L	K	Y	V	Z	I	A	E	Ô	O	P	I	U	I	N	O	A	Í	E	U	
F	A	A	D	R	B	O	Á	R	N	Ď	R	N	Á	L	K	T	Á	Ž	K	L	D	J	L	
Ó	V	M	Á	Á	D	H	Á	E	Z	A	K	N	A	A	E	R	N	N	S	E	G	E	E	
N	A	L	R	O	R	K	K	Z	E	E	K	N	K	Ľ	H	Í	E	A	K	N	P	L	N	
A	I	I	V	A	N	T	L	E	L	A	R	O	Č	L	K	I	P	E	I	R	K	E	C	
K	K	Á	D	I	Á	O	Č	R	E	U	V	R	A	O	R	R	R	B	A	O	D	Ň	I	
J	H	A	L	R	Z	Á	S	V	Ž	Á	E	V	V	B	T	L	A	Č	E	N	K	A	A	
A	Z	E	M	E	P	Á	N	A	Č	P	Á	E	U	R	O	D	Z	E	N	O	S	Ť	B	
R	Z	A	R	O	A	D	O	V	O	Č	L	Ž	Ž	R	A	Ň	E	R	Á	N	Y	L	P	
K	C	H	K	K	P	L	U	T	Ó	N	I	U	M	O	Ť	T	N	A	S	U	K	R	I	C

BADAŤ, BEDEKER, ČIRKUSANT, ČEMBALISTA, ČISTIARENĚ, ČREP, DABING, DRŽITEĽ, FAČKA, GÁGOR, HLAVAC, HOROR, JELEN, JŮL, KADA, KAMOS, KAŤA, KOPAC, KORA, KOŤAC, KRAJKA, KRALIK, KREMEN, KRESĽO, KREZOL, LAŇ, LEBKA, LEKCIA, LEKNO, LEPRÁ, MACH, MASKERKA, MAŠĽA, MRKŤA, NACŤIK, NEKTÁR, ODKŤAP, ODLUKA, OROL, OVOCINÁR, PIRÁT, PLŮŤONIUM, PLYNÁREN, REZERVA, ROLÁK, RYBÁRIK, TAĤACKA, ŤAVA, ŤLACENKA, TONOŤANIE, TOPÁNKA, TRAMPOĽINA, TRPASĽIK, TURBULENCIA, TVÁROŽNÍK, ŤYČINKA, UĤĽOPRIEČKA, UPOMIENKA, URODZENOST, ŮZKOKOĽAJKA, VENTILÁCIA, VIDEOTEĽEFÓN, VODOINSTALÁCIA, VODOVÁĤA, VRAKOVISKO, VRECKOVKA, VZPIERAC, ZÁĤRADA, ZELINKÁR, ZEMEPÁN, ZVŮJKOVOD, ZVŮJKĽOST, ZEĽEZNICA, ZĽCOVOD, ŽŮBRIENKA, ŽURNALISTIKA, ŽŮŤACKA

Maťka Humajová

„LEPŠIE JE RÝCHLO SA ZĽAKNÚŤ AKO POMALY SA BAŤ!“

(29. rodinný výlet)

Veru sme sa aj my zľakli, keď na náš svet zaútočila korona a jedným z možných dôsledkov mohlo byť aj zrušenie nášho rodinného výletu! Našťastie sa dovtedy pomery stabilizovali a v sobotu 1. augusta 2020 o 7:00 sme – síce s rúškami vo vreckách – ale predsa len mohli vyraziť na cesty.

Veľké skupiny neboli v tento rok na mnohých miestach vítané, a tak bol náš program zväčša exteriérový. Našťastie, starká nám vymodlila a Pán Boh nadelil vynikajúce počasie – ani príliš teplo, ani príliš zima. A my sme teda mohli trasu nášho výletu absolvovať bez nejakých veľkých ťažkostí.

Rozzelenané arborétum

Prvým bodom programu bolo okrem oznámenia trasy a úvodného kola ničenia tekutého „nepriateľa“ i oznámenie mien kapitánov súťažných družstiev – Zelených tigrov viedol Robo Berák, Zámocké tajomstvo Viktória Gajdová, Abstinentov Jozef Števíca a Fokoš Filip Petráš. Vzápätí nasledovali rozbehové – logicko-tipovacie úlohy.

Ani sme sa nenazdali a boli sme v Tesárskych Mlyňanoch, známych svojím arborétom, ktoré sme aj navštívili. Jednu z ponúkaných trás sme absolvovali v spoločnosti sprievodcu a boli sme tak obohatení aj o odborný výklad. Hoci najkrajšie pohľady ponúka arborétum údajne v máji, aj teraz sa bolo na čo pozerieť.

Preď arborétom sa uskutočnila prvá exteriérová úloha – za čo najkratší čas navinúť na ruky rolky krepového papiera. Všetci súťažiaci ju zvládli ľavou zadnou.

Chvíle plné hviezd

Vedomostné obzory sme si rozšírili aj na nasledujúcim mieste – navštívili sme totiž Tekovskú hviezdáreň v Leviciach. Tu sme sa rozdelili na tri skupiny a každá z nich absolvovala postupne odbornú prednášku, návštevu planetária i posedenie v záhrade. Na záver sme si všetci pozreli stavbu s kupolou a ďalekohľadom, kde prebiehajú pozorovania hviezdárov. Tí o vesmíre rozprávali veľmi pútavo a dokonca si ďalekohľad zostavili svojpomocne prevažne z odpadových materiálov. Bolo vidno, že to, čo robia, ich veľmi baví.

No a náš výlet veľmi bavil tiež. Najmä po tom, čo sme sa do oblasti Tajch v Novej Bani „vyškriabali“ autobusom až na miesto, kde ľudia autobus isto v živote nevideli. A nasledovala priam už klasická scéna – ako a kde sa otočiť a zísť dole? Náš šofér však našťastie situáciu zvládol priam bravúrne a po tom, čo po namáhavých manévroch autobus predsa len nasmeroval tým „správnym smerom“ a preparkoval, sme si všetci vydýchli a vybrali sme sa obdivovať túto nádhernú oddychovú zónu.

Sút'aže v Tajchu

Necpalanka skonštatovala, že basu na záver fašiangov pochovala až príliš hlboko a po dlhom čase vytiahla svoje nástroje, aby obveselila ľudí niekoľkými ľudovkami. V pohostinstve U Igora však potom nasledovala i iná zábava – záverečné kolá súťažných úloh boli síce na prvý pohľad úplne jednoduché, no zároveň veľmi nápadité a niekedy veru aj ťažko realizovateľné. Premiestniť slamkou čo najväčší počet fazuliek, vyhodiť bez pomoci rúk na šiltovku na nej pripevnené čajové vrecúška, rozpučiť v lakti vajce či donútiť jojo, aby stálo pekne rovno na hlave veru nebolo až tak med' lízať. Napokon sa víťazom stalo, a teda o rok na výlet zadarmo pôjde družstvo Filipa

Petráša.

Majitelia pohostinstva neváhali a po salvách smiechu sa aj oni zapojili do akcie.

Organizátorovi Petrovi Petrášovi zaviazali oči a nechali po ňom liezť zvieratko, o ktorom mal iba dotykom zistiť,

ako sa volá. Trafil, že ide o „jaštera“- to, že sa volá agama, by už pravdepodobne bola ťažká otázka pre kohokoľvek z nás.

A predsa aj more

Po ďalšej nádielke spevu a tanca a rozlúčke s domácimi nám ujo Peťo sľúbil, že nás vezme k moru. A už o chvíľu sme zaparkovali vo Vyhniach a vydali sme sa lesnou cestou k výnimočnému geografickému útvaru – ku kamennému moru. Hoci skočiť hlavičku si doň odvážlivci nemohli, viacerí z nich sa rozhodli aspoň „prebehnúť“ ho križom, čo bol tiež zážitok.

Losovanie tomboly v autobuse bolo výnimočné. Co v nej kto vyhral, to ani vlastne nevieme, pretože ujo Peťo každému tvrdil, že vyhral práve to, čo potrebuje. A tak sa v nej ocitli ceny ako „fasáda na dom“, „vedro rašeliny“, „10 litrov benzínu do štvorkolky“, „klaisifikačný hárok aj so známkami“ či „diamantový náramok“. Myslím, že z takýchto fiktívnych cien mali účastníci výletu väčšiu radosť ako z tých skutočných.

Žiaľ, všetko má svoj koniec. A tak krátko po ôsmej hodine večernej nastal i koniec nášho rodinného výletu. Záverečnú bodku mu dala Necpalanka zahratím piesne na „necpalskej avenue“. A my sme sa domov rozišli nielen s dobrým pocitom, ale i očakávaním. Co nám prinesie nasledujúci jubilejný 30. ročník ☺?

Petra Humajová

ŽIVOT UČITEĽA V STATUSOCH

(Pokračovanie pätnáste...)

6. december 2019

Jéj, spomienka na Mikuláša v Koši ☺! Tento rok ho vystriedala Vianočná burza u piaristov ☺. Ale dopadla výborne - všetci moji žiaci boli veľmi akční, angažovaní, zapálení pre vec, a tak sme vďaka nim a aj vďaka ochote ich rodičov vyzbierali ako trieda pre chorého žiaka našej školy Nathanaela veľmi peknú čiastku. A keďže sme na cirkevnej škole, aj sme sa za neho pomodlili. Veríme, že jeho príbeh bude mať šťastný koniec ☺!

19. december 2019

Z piatackých dejepisných písomiek: „Ktoré tri druhy historických prameňov poznáme?“ „Dunaj a Handlovka.“ ☺

„Ktoré dve časti múzea poznáš?“ „Depozinátor a expozície.“ ☺ (V preklade: depozitár ☺.)

Pre zmenu zo siedmacej písomky: „Kto ovládal juhozápadné Slovensko na prelome 13. a 14. storočia?“ „Matúš Čák Čajkovský.“ ☺

23. december 2019

Ešte jeden „školský“ - skôr, než začnem „dovolenkovat“... Zo šiestackej písomky, staroveké Grécko: „Vysvetli pojem kolónia.“ „Veľa ľudí v zápche.“ ☺

16. január 2020

Úvod do písomky z literatúry od jedného z mojich žiakov - piatakov ☺.

Ja mám nápad ale ešte neviem ako!

A záver ďalšieho z nich (témou písomky boli hlavne rozprávky).

*Zazvonil zvonček
a písomky je koniec ☺*

Aj dve vtipné hádanky som sa dozvedela... Prvá: „Je to červené a nevidíš to. Paprika za rohom.“ ☺

Druhá: „Je to červené a kazí to zuby, čo je to? Tehla.“ No na čo všetko neprídu... ☺

17. marec 2020

S piatakmi sme dnes aspoň „na diaľku“ preberali reklamu. A veru niektorí aj aktuálne trendy pochytali ☺.

VŽDYCKY, KEĎ SA CHYTIŠ KĽUČKY,

MAL BY SI SI

UMYŤ RÚČKY.

CHCEŠ BYŤ STÁLE

ČISTÝ, ZDRAVÝ?

ČISTÁ VODA A MYDIELKO TO ZA TEBA SPRÁVI.

28. marec 2020

Učiteľský hymnus na lásku... Neviem, kto ho tak pretvoril - ale myslím si, že je výstižný ☺.

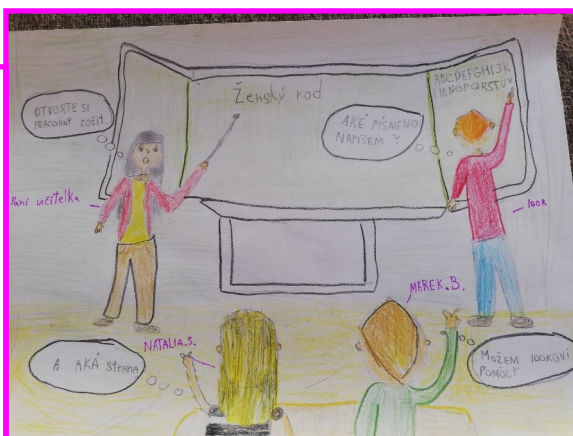
„Keby som vyučoval ako najvzdelanejší učiteľ,
ale lásky by som nemal,
bol by som iba inteligentným rečníkom
alebo vtipným a sympatickým človekom.
Keby som aj poznal všetky techniky
a tie najlepšie pedagogické metódy,
alebo keby som mal vzdelanie,
ktoré by mi dávalo pocit odbornosti,
ale nepochopil by som, čo zažívajú moji žiaci a čo si myslia,
nebol by som dobrým učiteľom.

A keby som celé hodiny strávil prípravami,
aby som nebol napätý a nervózny,
ale nepokúšal by som sa milovať
a chápať osobné problémy mojich študentov,
to by ešte nestačilo na to, aby som bol dobrým učiteľom.
Učiteľ je plný lásky, trpezlivosti a dobroty.
Nie je tajomstvom, že ostatní sa na neho spoliehajú.
Neohovára. Nenechá sa ľahko odradiť.
Nespráva sa neslušne.
Pre svojich žiakov je živým príkladom dobrého správania
a teší sa z toho.
Láska nikdy nezanikne. Programy prestanú.
Metódy zamknú. Techniky pominu.
Lebo poznávame len sčasti
a len malú časť z nášho poznania
môžeme odovzdať našim žiakom.

Ale ak máme lásku, tak naše námahy budú mať tvorivú silu
a náš vplyv bude navždy zakorenený do života našich žiakov.
A tak teraz ostávajú tieto tri: techniky, metódy a láska.
No najväčšia z nich je láska.”

Neskôr:

Ja že tak idem ešte na edupage skontrolovať pár úloh, nech mi to odbúda... A namiesto úloh som si tam našla takýto krásny odkaz ☺:
„Drahá pani učiteľka, veľmi Vás pozdravujem a k Vášmu sviatku dňa učiteľov Vám posielam obrázok. Chýbate mi a mám Vás rád.“ No nie je to úžasné ☺? Bohu vďaka za každého môjho žiaka ☺!

14. apríl 2020

Tak táto „zákulisná foto“ raz bude mať pre môj život veľkú výpovednú hodnotu - o časoch, keď sa človek na svätú omšu „naživo“ dostal len v rámci služby, za prísnych hygienických opatrení... A čítal čítanie do prázdneho kostola plného techniky ☺. Bohu vďaka, že aspoň tá technika (a jej šikovní „obsluhovatelia“) pomáhajú priblížiť sa k druhým...

30. jún 2020

Prvý školský rok na novom mieste za mnou ☺.

3. september 2020

Dnes pred kostolom cestou z práce stret môjho "starého a nového sveta" - od lavičky na mňa mávali chlapanci z mojej bývalej triedy, dnes už "veľkí primáni"☺, ktorí ma v mihu sekundy obkolesili ako ochranná zložka, že: „Pozor, chodí tu cigánka, bude od vás pýtať peniaze!“ a zároveň spred kostola na mňa pokrikovala („Pani učiteľka, ako sa máte?!“) okoloidúca tlupa súčasných už učňovkárov, ktorá mi kedysi veselo narušala chod hodín v Koši. „Pani učiteľka, veď oni fajčia!“ zdesene mi oznámili piaristickí primáni. Nuž... Ci takí,

či takí, predsa len všetci kedysi boli „moji“ ☺. A dnes sa opäť vyrojili do ulíc, čo je neklamným znakom toho, že školský rok sa už naozaj začal ☺. Nech nám v ňom Pán Boh pomáha ☺!

4. september 2020

„Pani učiteľka, to je hrozné, akí sme my už strašne starí! Veď o štyri roky ideme na strednú!“ ☺

5. september 2020

Ako - to, že som si náhodne zapla telku a na obrazovke som zbadala samú seba, sa mi už stalo (repríza relácie Doma je doma). Ale to, že by som si náhodne otvorila novú učebnicu SJL (Nový slovenský jazyk pre 5. ročník ZŠ) presne na dvojstrane, kde je použitý môj text... Tak to by som ani vo sne nečakala ☺.

21. september 2020

Dnes mi jeden deviatok povedal: „Pani učiteľka, neviem prečo, ale vy by ste sa mi strašne hodili za zubárku.“ Hovorím mu: „Nuž ale ja sama sebe vôbec nie. To bude asi tým štítom.“ Skúmavo sa na mňa zahľadel a napokon súhlasne prikývol: „Ási áno.“

No vidíte, čo urobí jedna korona a štít k tomu ☺! Ešte aj povolanie by som zmeniť mohla ☺. Ale - iba naoko ☺. V skutočnosti stále som, kým som. Aj v tom štíte ☺.

2. október 2020

Prišla som dnes k deviatokom na dejepis, idem zatvoriť dvere - a dverí nikde.

„A to čo sa tu dialo?“ pýtam sa.

„No viete ako, pánty povolili...“

A potom si už len všetci odkašliavali a nič rozumné na túto tému som sa od nich viac nedozvedela.

Tak reku dobre, ideme sa učiť - myslím si. No ale učte počas piatej hodiny v triede bez dverí presne oproti schodisku, ktorým sa chodí do jedálne a práve sa tadiaľ presúvajú všetci od družiny až po žiakov, ktorí už s vyučovaním skončili! Jednak mi všetci okoloidúci bývalí i súčasní žiaci neustále mávali, keďže som tam bola ako na

13. marec 2020

Dnes sme mali v lekárni cez 300 ľudí. Takmer každý sa pýtal, či máme rúška. Keď kolegyňa Eliška išla niečo povedať našej ďalšej kolegyňi Katke a namiesto jej mena ju oslovila „Rúška“, tak sme sa po dlhom smiechovom záchvate zhodli, že už máme vážne dosť. Zatiaľ sa smejeme, tak je to ešte dobré ☺. Prosím, myslíte na nás, modlite sa za nás. Sme v prvej línii a chceme tu byť pre vás, ale sily veľmi rýchlo ubúdajú.

23. marec 2020

Dnešný telefonát pána v rokoch: „Pani magistra, tak ste nám tie injekcie zohnali? No vy ste teda poklad! Hneď mám lepší deň! Zajtra po ne niekto z rodiny príde... Viete ako, my teraz so ženou ani spod postele nemôžeme vyliezť... Ale keď sa to celé skončí, pani magistra, zaplatím vám u holičky tam vedľa vás, aby vás pekne vyfintila! Juj, taký pekný deň ste nám spravili!“ ☺

MARTIN!

UŽ SA VÔBEC NESTARÁŠ
O ŠKREČKOV! A KEĎ SI
POVEDAL STARKÉMU, ŽE
ŠKREČKOVA SÚ MOJI. DOBRE!
TAK SOM IM DALA PREČ VŠETKÍ
HOVNIAČKA A CELÚ KHETKU SOM
IM VŤISTILA.

13. jún 2020

Bráško, pamätáš si ešte na tvojich škrečkov? ☺

19. jún 2020

Chlapec, asi 10-ročný:
„Dobrý deň, dva kontajnery na moč poprosím...“
Asi sa chystá toho riadne veľa vycikať ☺.

25. november 2020

Petra Humajová: „Moja sestra Matka bola práve v priamom prenose galavečera Dr. Maxa vyhlásená za TOP zamestnankyňu na Slovensku za rok 2020 na základe hodnotenia pacientov ☺!!! Moja sestra je

NAJ ☺!!! Ale ja to na rozdiel od Dr. Maxa viem už dávno ☺.“

Píše sám život, zaznamenáva Martina Humajová.

RECEPTY

Medovo-snehové rezy

Do vandlíka preosejeme 45 dkg hladkej múky, do kastrólika dáme 5 dkg masla (Palmarín, Hera...), 2 polievkové lyžice mlieka, 2 polievkové lyžice medu, 1 vajce, 15 dkg preosiateho práškového cukru, 1 čajová lyžička sódy bikarbóny. Všetko za stáleho miešania na miernom ohni rozpustíme, teplé pridáme do pripravenej múky, spolu zmiesime, rozdelíme na 2 diely, rozvalkáme na veľkosť veľkého rovného plechu (ako na roládu), ktorý vymastíme tuhým smetolom a každý zvlášť upečieme.

Snehový plát: 5 bielkov, 10 dkg kryštálového cukru, 30 dkg preosiateho práškového cukru. Rúru už šľahaním zapneme na 190 °C. Bielky šľaháme, pridáme kryštálový cukor, dobre dotuha vyšľaháme, opatrne primiešame preosiaty práškový cukor, masu rozotrieme na veľký rovný plech vyložený papierom na pečenie, rovnomerne rozotrieme, hneď vložíme do na 190 °C vyhriatej rúry, ktorú hneď vypneme a sušíme od večera do rána alebo celý deň.

Plnka: Z ½ l mlieka a 4 polievkových lyžíc hladkej múky uvaríme kašu, necháme chladnúť, zatiaľ vyšľaháme 25 dkg masla s 15 dkg práškového cukru, postupne spojíme so skoro vychladnutou kašou, dobre prešľaháme, ľubovoľne ochutíme (káva, karamel...). Jeden medový plát pokropíme rumom, potrieme tenkou vrstvou džemu a polovicou plnky, priložíme pomocou papiera snehový plát, papier stiahneme, natrieme druhou polovicou plnky a prikryjeme medovým plátom, ktorý tiež pokropíme rumom. Vrch polejeme čokoládovou polevou alebo potrieme zvyšným krémom a posypeme orechmi.

Kokosovo-medové ježe

Suroviny: 4 vajcia, 15 dkg práškového cukru, 10 dkg kryštálového cukru (do snehu), 1 polievkovú lyžicu oleja, 3 polievkové lyžice medu, 2 dcl mlieka, 40 dkg polohrubej múky, ¾ balíčka prášku do pečiva

Poleva: 30 dkg kryštálového cukru, 11 polievkových lyžíc vody, 25 dkg Hery, 2 dkg kakaa, ½ dcl (alebo podľa chuti) rumu

Postup: 3 žĺtky, 1 celé vajce a cukor vymiešame, po troške pridávame tekutý med, mlieko, olej, múku zmiešanú s práškom do pečiva a zľahka vmiešame tuhý sneh vyšľahaný z bielkov a kryštálového cukru. Cesto rozotrieme na plech vyložený masťným papierom a upečieme. Vychladnutý múčnik rovnomerne pokrájame na menšie kusky, máčame do čokoládovej polevy a obalujeme v kokosovej múčke.

Poleva: Vodu s cukrom uvaríme na sirup, na chvíľu odložíme, postupne pridávame pokrájanú Heru, kakao, rum a dobre premiešame.

Recepty vyskúšala, vylepšila a dobrú chuť všetkým želá
Filka Petrášová

Recepty z predchádzajúcich čísel časopisu MAŇA nájdete na www.casopis-mana.sk

PRÍBEHY ZABUDNUTÝCH FOTOGRAFIÍ

V minulom čísle sme si predstavili štyroch súrodencov prastarkého Jozefa Mečiara. Jeho manželka Mária, rodená Šovčíková, mala tých súrodencov ešte viac. Za cenné informácie o nich ďakujeme najmä Jánovi Oškrobanému, ďalšie doplnili Elena Mečiarová a Filomena Petrášová.

Mária Mečiarová (rodená Šovčíková, 1910 – 1989) sa narodila v Pravenci. Bola najstaršou z jedenástich detí, ale tri z nich zomreli už v detskom veku. Jej mladšími súrodencami boli:

Helena Šovčíková, vydatá Šnircová (1912 - ?) – vydala sa za Jozefa Snirca a bývala v Podhradí. Mali spolu päť detí: Jozefa, Boženu (vydatú Peškovú), Antona, Alojza, Lenku (vydatú Šabovú) a Dominika. Po celý život sa starala o domácnosť.

Ignác Šovčík (1914 – 2002) – zostal bývať v Pravenci. Jeho manželka sa volala Mária a mali spolu štyri deti: Emila, Annu, Jaroslava a Evu. Po celý život pracoval ako pilčík v hore.

Anna Šovčíková, vydatá Lorey (1916 – 2016) – išla na roboty do Francúzska, kde sa aj vydala. Jej manžel sa volal Robert a žili v obci Saint-Léger-sous-Brienne. Práve vďaka nim dostali Mária a Alojz Mečiarovci povolenie v čase komunizmu vycestovať do zahraničia (oficiálne na návštevu k rodine) a navštívili i pútnické miesto Lurdy. Celú cestu odšoférovala na svojej škodovke teta

Marienka. Najstarší syn Anny a Roberta Daniel chodieval na návštevy na Slovensko – zvyčajne vtedy býval u Lojzka Mečiara. Okrem neho mali Loreyovci ešte ďalšie štyri deti: Michela, Roberta, Karla a Helenu.

V rozhovore v roku 2000 si teta Marienka na túto cestu zaspomínala nasledovne:

Precestovala si mnoho krajín. Na svojej Škode 100 si sa dostala až do Lúrd, čo je obdivuhodný výkon. Ako si to zvládla?

Zvládla som to dobre, len už na konci cesty sa mi driemalo a skoro by sme boli aj havarovali. Na riviére vo Francúzsku sme videli herca Jean Mare, ktorý tam plachtil.

Aký navigátor bol tvoj brat Lojzko?

Dobrý, lebo sme nezablúdili.

Co v Lurdoch na teba najviac zapôsobilo?

Bolo tam strašne veľa chorých. Z pohľadu na utrpenie som pociťovala úzkosť. Zapôsobili na mňa všetky kostoly, Lurdská jaskyňa i svätá omša v Kostole sv. Jozefa. Španieli na nej krásne spievali a hrali na gitarách. V Lurdoch sme boli tri dni a stále sme mali čo obdivovať.

Ako ste sa dorozumievali s Francúzmi?

Veľmi ťažko. Niečo sme vedeli, páter Bednárík nás trochu po francúzsky naučil. Všade sme si nosili slovník. Naša teta, u ktorej sme bývali, z nás už potom bola domotaná a nám hovorila po francúzsky a svojmu manželovi po slovensky.

Ľudmila Šovčíková, vydatá Petrášová (1921 - ?) – bola krstnou mamou Filomeny Petrášovej. Bývala v Necpaloch a pracovala v Tatranábytku v Prievidzi. S manželom Jozefom mali päť detí: Ľudmilu (vydatú Leitmannovú), Annu (vydatú Petrinovú), Jozefa, Dušana a Mariána. Anna Petrinová sa stala švagrinou Lýdie Mečiarovej, pretože sa vydala za jej brata.

Anton Šovčík (1923 – 1987) – bol birmovným otcom Vladimíra Mečiara. Býval v Pravenci a pracoval ako kontrolór prísunu dreva na pílenie a neskôr v sklade guľatiny. Jeho manželka sa volala Jozefína a mali spolu tri deti: Bohumila, Danielu a Janu.

Ema Šovčíková, vydatá Oškrobaná (1925 – 2006) – tiež žila v Pravenci a pracovala tu v Tatranábytku. Jej manžel sa volal Ján a mali spolu tri deti: Jána, Silviu (vydatú Štefancovú) a Miroslava.

Margita Šovčíková, vydatá Juríková (1929 – 2013) – najmladšia sestra Márie Mečiarovej („starkej Hierge“) sa kedysi zapáčila aj môjmu starkému Petrovi Petrášovi. Urobil však jednu „chybu“ – na vohľady sa k nej vybral aj s kamarátom Laurincom a jej sa viac zapáčil on. Vydala sa zaňho a presťahovali sa do Veľkej Lehôtky. Mali spolu tri deti – Dušana, Janu (vydatú Melovú) a Vieru (vydatú Borkovú). Margita najskôr pracovala na Štátnych majetkoch, potom bola ženou v domácnosti. Náš starký, ktorý si napokon za ženu zobral jej neter Filomenu, ju pri každom stretnutí rád prekával: „Vidiš? Mohla si mi byť žena a teraz si mi totka!“

Pripravila: Petra Humajová

Maňa

Vydáva: Tetulienka Marulienka

Adresa: Veľkonecalská 117, Prievidza; Tel.: 050/5419957; Mobil: 0904 197 251

E-mail: redakcia@casopis-mana.sk, humajova.petra@gmail.com

Redaktori: Petra Humajová, Martinka Humajová

Foto: Archív rodiny a rodinných priateľov. Foto na obálke: Ladislav Mečiar

Grafická úprava a tlač: Ladislav Mečiar

A na záver... A na záver... A na záver...

Mama sa pýta syna po príchode zo školy:
„A prišiel pán učiteľ na to, že ti otec vypočítal domácu úlohu z matematiky?“
„Nie. Ale povedal, že som stále hlúpejší.“

„Pán čašník, ten účet sa mi zdá byť prívysoký!“

„Pane, asi zabúdate, že ste v zbojníckej kolibe!“

„No, pán Čačko, dnes už kašlete lepšie!“
„Bodaj by nie, pán doktor, veď som celú noc trénoval!“

Gazda sa radí so ženou:

„Ten náš baran sa mi zdá byť nejaký smutný. Nemal by som ho zarezať?“
„Myslíš si, že ho to rozveselí?“

Učiteľ sa pýta žiaka:

„Povedz nám, Janičko, čo sa dáva do jaterníc?“

„Nepoviem.“

„Nevieš? Veď ty si predsa mäsiarov syn!“

„No veď práve. Keby som to vyzradil, otec by ma zmlátil!“

Ide ľava po púšti a stretne chlapa. Ten jej hovorí:

„Som Bond, James Bond.“

A ľava na to:

„Bloud, Velbloud.“

Policajt príde šťastný domov a hovorí žene:

„Drahá, konečne ma povýšili!“

„A akú hodnosť ti dali?“

„Žiadnu. Dali mi väčšiu križovatku!“

Pýta sa jeden rybár druhého:

„Tak čo, aká je voda?“

„Dobrú, ani rybám sa nechce von...“

Izák sa pýta rabína:

„Rabín, a prečo Boh najprv Adama uspal a potom mu kradol rebro, aby z neho stvoril ženu?“

„To preto, aby ľudia vedeli, že z krádeže nevzide nič dobré...“

Spoluobčan sa sťažuje u lekára:

„Pán dočtor, moje deti nejedá klobásu, mäso, sladkosti, nyšt nejedá...“

„A prečo?“

„Lebo nemáme, prosím pekne.“

„Prečo blondínky nechodia na kurz sebaobranu?“

„Lebo ich nič nenapadne.“

Z rozhovoru bláznov:

„Hádaj, čo mám v ruke?“

„Mrakodrap.“

„Ty si sa pozeral, že?“

„Miláčik, chutí ti večera?“

„Chceš sa zase hádať?“

Čo je na svete rozdelené najspravodlivejšie?

Rozum. Každý tvrdí, že ho má dosť.

Na návštevu:

„To je ale dobrá káva!“

„Manžel ju priniesol až z Brazílie!“

„Nehovorte! A ešte stále je teplá!“

Starenka príde k lekárovi. On ju vyšetří a povie:

„Každý večer si na celé telo prikladajte studenú hlinu zo záhradky.“

„A to pomôže?“

„Nie, ale treba si zvykať...“

Pán príde k psychiatrovi a ten mu hovorí:

„Ak vám mám pomôcť, musíte mi váš príbeh porozprávať od začiatku.“

„Tak dobre. Na počiatku som stvoril nebo a zem...“

